

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. szeptember 3.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

2. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

Köszöntés igéje: 2Korinthus 4,17-18

Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

Énekek: 651; 695

Lekció: Jakab 1,2

Alapige: Jakab 1,2

Teljes örömnél tartsátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek.

Imádkozzunk!

Urunk, valóban olyan csodálatos az, hogy te soha nem hagysz bennünket cserben, bár megvalljuk őszintén, hogy sokszor mégis úgy érezzük, mintha teljesen egyedül lennénk. Sok-sok nehézség, sok-sok gyötrelme közepette sokat imádkozunk, és sokszor az az érzésünk mintha nem válaszolna. Olyan jó volna, ha most is azzal bátorítanál meg bennünket, hogy te igenis hallod az imádságainkat és igenis jelen vagy az életünkben függetlenül attól, hogy mi ezt hogyan érezzük.

2. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

Urunk, könyörülj rajtunk és most ezen igehirdetésen keresztül is bátoríts bennünket, bátoríts meg azzal, hogy egyáltalán nem vagyunk egyedül, hisz te már ott vagy az életünkben, részese vagy annak.

Urunk, könyörgünk azért, hogy szólj most is, jöjj hozzánk közel. És valóban igaz az, amit énekeltünk most is, hogy aki tebenned bízott, az még soha nem csalódott, és valóban én lennék az első, ha ez megtörténne.

Urunk, ezért adj bátorságot nekünk, hogy valóban tudjunk hinni tebenned, a te szavadban és tudjuk rábízni magunkat a te igédre. Urunk, valóban tudjuk a terhünket, nehézségeinket átadni teneked, valóban tudjunk ezek-től megszabadulni. Ezért könyörgünk, te vedd el azokat.

És Urunk, mindaz, ami a szívünkben van, azt valóban tudjuk letenni teneked, megvallani akár bűneinket és elhagyni azokat. Ebben is te segíts. Jöjj segítségünkre.

Könyörgünk így most te legyél itt jelen közöttünk, óvj bennünket minden emberi okoskodástól és te munkálkodj mindannyiunk szívében.

Ámen.

Igehirdetés

Martin és Gracia Burnham úgy házasodtak össze, hogy szívük a missziós munkával volt telve. Tizenhét éven keresztül szolgálták Istent a Fülöp-szigeteken. Három gyermekük született. 2001. május 27-én, amikor éppen a 18. házassági évfordulójukat ünnepelték egy tengerparti üdülőhelyen, egy Osama bin Ladenhez kötődő terrorista csoport túsul ejtette őket. A fogvatartók az örökhöz láncolták őket, átmasírozva velük a dzsungelen. Tizenhét tűzharcot vészeltek át, több mint négyszáz napig menekültek, egészségük megromlott, hitük azonban erős maradt. „Lehet, hogy nem jutunk ki élve ebből a dzsungelből – mondta Martin –, de legalább úgy hagyjuk el a világot, hogy örömmel szolgáltuk Istent.” Előérzete arra sarkallta Martint, hogy búcsúlevelet írjon gyermekeinek. Az előérzet helyesnek bizonyult. 2002. június 7-én fülöp-szigeteki kommandósok megtámadták a tábort, Martin és Gracia keresztút-be kerültek. Egy golyó eltalálta Gracia lábát, egy másik pedig elvette férje életét. Az asszony özvegyen maradt, mi pedig azon tűnődünk, miért. Milyen magyarázatot adhatunk erre a tragédiára?

Amikor halljuk ezeket a történeteket, vagy halljuk ezt a történetet konkrétan, akkor feltesszük azt a kérdést vagy feltehetjük azt a kérdés magunkban, hogy Isten mégis ezt miért engedte. 17 évig szolgáltak misszionáriusként a Fülöp-szigeteken és mégis miért engedte Isten ezt a tragédiát? Vagy ahogyan az ő tragédiájukon gondolkozunk, hogyan magyarázzuk saját nehézségeinket? Az otthonunkban uralkodó feszültséget, esetleg a tönkrement házasságunkat, a magas elvárásokat a munkahelyünkön, a számláinkat az íróasztal fiókjában vagy a tumort a testünkben. Bár nem vagyunk túsok, de azért időnként megdöbbsent bennünket az, hogy ezekben a helyzetekben sokszor ugye amikor

imádkozunk, sokszor úgy tűnik, hogy Isten nem válaszol. Hiszen tudja nagyon jól, mivel kell szembenéznünk és mégis hogyan magyarázzuk ezt meg. Isten miért nem magyarázza meg számomra, hogy ezt vagy azt az életemben miért engedte meg?

Egy alkalommal már feltettük ezt a kérdést és akkor említettem a testvéreknek, hogy nyolc lehetséges okot találunk a Szentírásban. Persze ennél lehet több is, ha a testvérek kutakodnak a Bibliában és felfedeznek egy ilyen okot szívesen veszem, ha elmondják nekem is. Nyugodtan kutakodjanak a testvérek, és ezt mondják is el. És természetesen a személyes nehézségeinket sem kell feltétlenül beleszuszakolni ebbe a nyolc pontba, ugyanis nem mindenre kell a megoldást, a választ megtalálnunk, mert bizony ebben a helyzetben nagyon érvényes ránk nézve az, hogy csak teremtenyek vagyunk, és Isten bölcsességétől nagyon is távol állunk.

Csak emlékeztetőül mondom el testvéreknek az előző alkalommal elhangzott 4 ok, amiért Isten engedi a próbát az életünkben és ugye akkor azt is megbeszéltük, hogy az itt szereplő „kísértés” szó egyébként „próbatételt” jelent, és csak a szövegösszefüggés alapján tudjuk eldönteni, hogy melyik szót is használjuk. Itt ebben a részben a „próbatétel” lenne a megfelelő fordítás, mert a Mi Atyánk idevonatkozó részében azt mondjuk, hogy „ne vigy minket kísértésbe”, és itt feltehetnénk a kérdést, hogy miért imádkozunk azért, hogy ne vigy minket a kísértésbe, míg a Jakab részben meg tartjuk örömeinknek. A Mi Atyánk rész jól fordít, mert a következő mondatban így folytatja: „*de szabadíts meg a gonosztól*”, azaz Urunk óvj minket a kísértéstől, mert bizony abban el tudunk bukni, és ezt nem szeretnénk. A kísértéssel szemben nem tudunk megállni, mert olyan erős a kísértés, valójában a Jakab levél azt is elmondja később, hogy a kísértésnek a forrása valójában az ember: „*Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe*” (14. vers). A próbatételnek viszont örülünk, mert az mindig tisztogat minket, és annak a forrása maga Isten. Erről most csak ennyit szeretnék mondani, de most már frissítsük fel emlékeinket és nézzük meg csak néhány mondat elejéig, hogy Isten miért is engedheti az életünkbe a próbatételeket.

Erről most csak ennyit szeretnék mondani, de most már frissítsük fel emlékeinket és nézzük meg csak néhány mondat elejéig, hogy Isten miért is engedheti az életünkbe a próbatételeket. **Az első ilyen volt hitünknek az erősítése.** Isten azért rak bele bizonyos helyzetekbe, hogy mi ott és akkor hozzá meneküljünk és ha elbukunk, mutassa azt meg nekünk, hogy a hitünk bizony nem ő belé kapaszkodott. Valljuk be őszintén, hogy másban hittünk.

Másodszor a megpróbáltatások megaláznak bennünket. Mondjuk, ha egy helyzetben elbukunk, akkor az emlékeztessen bennünket arra, hogy nem vagyunk jobbak a másiknál. Talán évekkal ezelőtt láttuk valakinek az életét, aki elbukott valamiben. Persze mi akkor erősek voltunk és azt is megfogalmaztuk talán magunkban, hogy hit tekintetében milyen erősek va-

2. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

gyunk. Viszont, amikor ugyanabba a helyzetbe kerülök, akkor rájövök, hogy nem vagyok sokkal jobb, mert bizony én is elbuktam. A megpróbáltatások megaláznak bennünket.

Harmadszor a megpróbáltatások megmutatják, hogy mennyire függünk világi dolgoktól. Mennyire szeretjük a világot, mennyire szeretjük a pénzt, a hatalmat, az elismerést, a tulajdonunkat. És valójában Istentől is csak ezeket vártuk, ezeket az ajándékokat. Mit szeretünk valójában?

Negyedszer a próbák a mennyországra helyezik a figyelmünket – ez volt akkor az utolsó. Ugye egy-egy nehéz helyzetben bizony többet imádkozunk, többet olvasunk Bibliát, jobban ráhagyatkozunk Istenre. És ezzel talán a mi Urunk azt akarta megmutatni számunkra, hogy: – Ember! Eddig nem ilyen voltál, nem ez volt rád jellemző! Akkor most legyél ilyen és kapaszkodj belém még jobban!

És a testvéreket szeretném arra is bátorítani, hogyha bármelyikkel kapcsolatban elbukunk is, akkor ne legyünk szomorúak. Abból a szempontból lehetünk szomorúak, mert elestünk, de ez ne mérgezze meg a szívünket. Imádkozzunk azért, hogy a minden kegyelem Istene állítson talpra bennünket és erősítsen minket ebben a helyzetben. Tehát a próbatételnek a célja, hogy megvilágítsa szívünket, rávilágítson arra, hogy a krisztuskövetésünk mennyire valós és mennyire csak beszélünk róla.

Menjünk tanulmányunkban tovább és tárjuk fel a próbák okait és ezeken keresztül próbáljunk meg válaszolni arra a kérdésre, hogy miért tartunk örömmel a különféle megpróbáltatásokat. Most csak kettőt fogok megnézni, nem fogok most olyan nagy léptékben haladni.

Az ötödik ok: a próbatétel feltárja azt, hogy mit szeretünk valójában. Ezt a világgal kapcsolatban már egy kicsit érintettük, most egy kicsit más oldalról szeretném megvilágítani ezt. Ugye Ábrahám hajlandósága arra nézve, hogy feláldozza fiát, Izsákot, nemcsak a hitét bizonyította, hanem azt is, hogy mennyire szerette Urát. Éppen ezért ugyanígy nekünk sem lehet senki és semmi sem fontosabb az Úrnál. 5Mózes 10,12: *„Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Istenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből.”* Ezt kívánja az Isten: szeresd az Urat.

Máshol, Lukács evangéliumában így fogalmaz Jézus: *„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom.”* (Lk 14,26). Itt megint egyébként a szeretetről van szó. Nem arról, hogy nyilván gyűlöljünk másokat, hanem a szeretetben nyilván rangsoroljunk, kit szeressünk elsőnek. Elsőrenden az Urat szeressük, utána második helyen ott van a feleségem, ott van a gyermekem. Tehát a próbáknak a célja, hogy a szeretetet felfedje előttünk, megmutassa nekünk azt, hogy valóban teljes szívvel, teljes odaszánással szeretjük-e Urunkat. Nagy kérdés ez szerintem mindannyiunk életében.

Őszintén erre a kérdésre csak a nehézségekben tudunk válaszolni. Tehát belekerülünk egy nehézségbe és ott derül ki valóban, hogy az Urat szeretjük-e. Lehet, hogy most mindannyian – én is és a testvérek is –, azt mondjuk, hogy az Urat szeretjük. De valójában ezt a kérdést a mindig a nehézségben, amikor az élet olvasztótégelyében vagyunk, akkor kell feltenni: Most is szereted az Urat? Most is olyan állhatatos vagy, ebben a nehézségben is? Eddig csak beszéltél róla. Válaszoljunk magunkban teljesen őszintén. Lebegjen a szemünk előtt akár a múlt hét vagy az előző hónap, amikor egy olyan helyzetbe kerültünk, ahol döntenünk kellett volna, hogy mit is cselekedjünk. Mentünk a magunk feje után? Tettük azt, amit az eszünk diktált? Vagy pedig alázatosan leborultunk imádságban Isten előtt és elmondtuk neki a problémáinkat? Tőle kértünk segítséget? Valljuk meg őszintén, hogy bizony ezekben az esetekben nem ez az első gondolatunk, hogy Istenhez futunk. Mit és kit szeretsz valójában? Válaszoljunk erre őszintén.

A házassággal kapcsolatban is bátran feltehetjük azt a kérdést, hogy mennyire szeretem a férjemet vagy a feleségemet. Amikor a házasságunk nehézségbe kerül, ott derül ki az, hogy mennyire szeretem a feleségemet, vagy a feleségem mennyire szeret engem. A szeretet mindig a nehézségben derül ki. Persze a keresztyén házasság nemcsak a szeretetről szól, hanem arról is, hogy a házasságunknak a tartóoszlopa az, hogy mi az Urat is szeretjük. Tehát két tartóoszlopon áll a házasság, nyilván az egyik az, hogy szeretjük egymást, a másik pedig az, hogy szeretjük az Urat. De a nem hívő házasságok is – valljuk meg őszintén – vannak, amelyek nagyon jól működnek úgy, hogy ők nem szeretik Istent, de van egy tartóoszlopa a házasságuknak, az az, hogy szeretik egymást. És van olyan hitetlen házasság, ami akár a halálig is eltart, mert úgy szeretik egymást, hogy egyébként nem szeretik Istent, mert olyan erős a tartóoszlop. Jön egy nehézség és akkor is szeretik egymást. Létezik ilyen, én ismertem ilyen házasságot. Hitetlenek voltak, nagyon szerették egymást. És szomorú volt látni, amikor a férfi meghalt, mert a feleség is vele halt lélekben. Teljesen lefogyott, alig lehetett vele beszélgetni, mert elvesztette a másik felét. Nem volt olyan dolog az életében, amibe tudott volna kapaszkodni, mert az az egy tartóoszlop megszűnt az életében. Addig, amíg élt a férje, addig egy gyönyörű házasság volt, de amikor meghalt, akkor bizony a feleség is tönkrement.

Tehát két nagyon fontos pilléren nyugszik a keresztyén házasság, az egyik a szeretet, a másik pedig az Úr félelme.

Ezzel kapcsolatban pedig egy figyelmeztetést szeretnék a testvéreknek megfogalmazni persze egy történetet keresztül. VI. György angol királyról és hitveséről, Erzsébet királynéről mesélik a következő történetet. Fiatal korában Anglia későbbi királya beleszeretett a bájos skóciai Erzsébetbe. Nem sokkal ezután elment és megkérte a kezét, de Erzsébet elutasította. Azt mondják, hogy a herceg nem az a férfi volt, aki különösen vonzotta volna a nőket; beszédében és fellépésében is volt egy kis ügyetlenség.

2. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

A fiatal György herceget nagyon elszomorította a visszautasítás, és édesanyjához, Mary királynőhöz ment, hogy tanácsot kérjen tőle. A királynő nagy együttérzéssel hallgatta a történetet, és amikor vége volt, csupán egy kérdést tett fel a hercegnek: igazán szereti-e Erzsébetet, vagy megelégedne valaki mással is. Rövid megfontolás után a fiatal herceg azt válaszolta, hogy Erzsébetet akarja feleségül venni, és senki mást az egész világon. Az édesanyja erre azt válaszolta: „Akkor csak egyet tehetsz. Menj vissza hozzá, és kérd meg még egyszer!”

Így hát a herceg legyőzte büszkeségét, összeszedte minden maradék bátorságát, és még egyszer megkérte a bájos skót hölgyet. És megint kosarat kapott. Miután magához tért e sokk után, ismét édesanyjától kért tanácsot, és ő megint türelmesen meghallgatta. Teljesen együtt érzett vele, és ismét megkérdezte, hogy a második visszautasítás után is igazán szereti-e. De a herceg előtt teljesen világos volt, hogy ő az összes választható hölgy közül egyedül Erzsébetet akarja. „Ebben az esetben”, mondta édesanyja, „csak egyet tehetsz. Menj vissza hozzá újra, és kérd meg még egyszer!” Némi előkészületi idő után tehát a fiatal herceg harmadszor is elment lánykérőbe. Erzsébet természetesen észrevette, hogy milyen komoly a herceg szándéka, milyen állhatatos a szerelme, és hogy ő a mindene. És még valamit észrevett. Kezdte érezni, hogy a herceg szerelme viszontszerelmet gyújtott az ő szívében, és ennek a szerelemnek az izzása kezdett valami visszasugározni a herceg szerelméből. Így azt mondhatta, hogy szereti őt, és a felesége akar lenni.

A szerelem viszontszerelmet ébreszt, és sokszor nagyon türelmesnek, hosszútűrőnek és jóságosnak kell lennie, amíg a tűz felgyullad a leendő partner szívében. És ha már felgyulladt, akkor állandóan fenn kell tartani, hogy a szerelem izzása olyan maradjon, amilyennek Isten szánta. Hogy mindkét szerelmes úgy átmelegedjen és felfrissüljön tőle, hogy örülni tudjanak a boldogságnak, amit az igazi szerelem jelent.

Természetesen minden szerelemben eljön az az idő, amikor az udvarló félnek végleges választ kell kapnia, ami lehet „igen”, és lehet „nem”. Egy napon a megkért fél visszautasíthatja a szerelmet, és véglegesen lemondhat róla. De nem csak a körüludvarolt fél dönthet szabadon az udvarló mellett vagy ellen. A másik fél is dönthet arról, hogy meddig akar udvarolni és tűrni a visszautasítást. De még ezt az utolsó döntést is, hogy többé nem törekszik megnyerni a másik szerelmét, szerelemmel kell meghozni, és amennyire csak lehet halasztani kell. Ha azonban a megkért fél feleségül megy más valakihez, akkor a további udvarlás kérdése el van döntve. A Szentírás azt mondja, hogy ez szellemi vonatkozásban is bekövetkezhet akkor, amikor Isten már nem keresi tovább egy ember szívét. Mi, emberek csak ritkán figyelhetjük meg, hogy Isten lemond egy emberről, és többé nem hívja őt. De hogy ilyesmi előfordul, az tény, még ha halandó szemek elől el is van rejtve. Az Úr Jézus a lelkünk barátja, igazi szívbeli barát; de jön egy időpont, amikor

végleg „feleségül mehetünk máshoz”, és kizárjuk magunkat szerető hívásából. Szívünkkel anyagi dolgok felé fordulhatunk, társasági és bűnös dolgok felé, és elutasíthatjuk, amikor valaki ezért megfedd minket. Ezzel teljesen elfordulunk az Úr Jézustól. Akkor vége a szeretetteljes hívásnak! A Zsidókhöz írt levél több helyen is beszél erről a napról (3,11; 6,4-5; 10,26-30). Az ilyen napok véglegessége valóban sötét képet nyújt, és ennek komoly figyelmeztetésül kell szolgálnia nekünk, ha hajlamot érzünk magunkban arra, hogy Isten velünk való bánásmódját figyelmen kívül hagyjuk.

De hadd fogalmazzak meg egy bátorítást is a testvéreknek, hogy milyen Isten szeretete. Alíz hercegnőnek volt egy gyermeke, aki a fekete diftériát nevű betegséget kapta. Az orvosok karanténba zárták és megmondták az édesanyjának, hogy ne látogassa, mert egy súlyos és ragályos betegségről van szó. A gyermek az egyik ápolótól a következőt kérdezte: – Miért nem jön be édesanyám és miért nem ölel meg engem és miért nem puszilgat mos már többet? Amikor ezt meghallotta az édesanyja, akkor annyira összeszorult a szíve, hogy bement hozzá, megölelte és megcsókolta. Pár nap múlva meg is halt Alíz hercegnő és eltemették. De miért tesz ilyet egy édesanya? Mert nagyon szereti a gyermekét.

Isten miért tesz olyat, hogy a kereszten meghal? Azért, mert nagyon szeret. És az is hozzátartozik az ő szeretetéhez, amikor megszólít, amikor próbákba állít. Tudom, nagyon nehéz ezekben a helyzetekben azt meglátni, hogy Isten szeret bennünket. Mért? Mert foglalkozik velünk. Gondoljanak bele abba, hogy az az Isten, aki ezt a világegyetemet teremtette, belehelyez bennünket egy próbába, hogy megmutassa nekünk a saját szívünket, hogy valóban mi nem is szeretjük annyira Őt. Hát kivel foglalkozik ez a hatalmas nagy Teremtő? Velem, porszemmel? Ennyire fontos lennék neki? Úgy tűnik igen!

Ha pedig azt a kérdést teszed föl magadnak, hogy szeret-e Isten, akkor tekints a keresztre. Az megmutatja Isten szeretetét: az életét adta. Ugyanúgy, ahogyan ez a királynő is életét adta a fiáért, pedig csak megölelte és megpuszilta. Ugyanezt tette Isten is. Lehet, hogy a próbákban nem látjuk ezt, és azt van előttünk, hogy mennyire távol vagyunk Istentől meg mennyire eltávolodott tőlünk Ő maga, magunkra hagyott, mert nem szól és nem jön a segítségemre. Isten azonban nem hagyott magunkra. Tekintsetek a keresztre, ahol Jézus az életét adta.

Tehát a próbatétel feltárja mennyire szeretjük Istent. Valóban az életem első helyén ő áll? Őt szeretem teljes szívvel, teljes erővel? Nagy kérdés.

Hatodszor a megpróbáltatásainkkal másoknak tudunk segíteni. Ezt másképpen is meg lehet fogalmazni: a megpróbáltatásainkban megdicsőül az Úr. Egy nehéz helyzetben, amikor kitartunk az Úr mellett egyrészt példát mutatunk másoknak, de valójában az Úr dicsőül meg, mert megtartott minket a nagy kegyelmével. Ez a kettő kéz a kézben jár. Egyrészt Isten

2. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

dicsőül meg, másrészt lehet példát adni a másik testvérnek, hogy mégis abban a helyzetben hogyan lehet megállni.

A kérdés pedig az, hogy a megpróbáltatásainkkal valóban Istenre mutatunk-e? Valóban segítséget nyújtunk-e másoknak? Erről így olvasunk Lukács evangéliumában: *„Simon, Simon, íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited, azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.”* (22,31-32). Miért került Péter nagy próba elé? Hogy erősítsd atyádfiait. Ez volt a feladata. Tehát Péter a próbákat nemcsak azért kapta, hogy az Úr majd ezekben megerősíti őt, hanem azért is, hogy ő maga segítségül legyen másoknak. Megerősítse a hívőket a krisztuskövetésben.

Vagy nézzünk meg egy másik ismert történetet a Bibliából, a születése óta vak ember történetét. *„Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. Tanítványai megkérdezték tőle: Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született? Jézus így válaszolt: Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.”* (Jn 9,1-3). Tehát ez az ember így született vakon és soha nem láthatta a természetet, hogy az milyen csodálatos, soha nem láthatta a szüleit, milyen az, amikor mosolyognak, soha nem nézhetett a szülei szemébe. Miért? És megkapjuk a választ, miért született vakon: *„hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei”*.

Valaki így fogalmazta meg ezt a történetet: *„Valószínűleg egy másik szerep jobban tetszett volna neki. Feladata kevés vonzerővel kecsegtetett másokéhoz képest. – Mária, légy a fiam anyja. Péter, te leszel az első igehirdetőm. Máté, mit szólnál az első evangéliumhoz? A tiéd. Majd Isten ehhez az ember fordul: – És te? – Igen Uram? – Vak leszel az én dicsőségemre. – Vak leszek? – Igen. – A te dicsőségedre? – Igen. – Nem egészen értem. – Majd megérted.”*

A Szentírás alapján nyilvánvalóan nemcsak ennek a vak embernek lehetne panasza, hanem lehetne egy testvérpárnak is panasza. Mária és Márta története, amikor meghalt a testvérük. Ott ilyet olvasunk: *„Amikor Jézus ezt meghallotta, azt mondta: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten fia.”* (Jn 11,4).

És most feltehetjük magunkban a kérdést: egy vakságon keresztül nyilvánul meg Isten munkája? A halál dicsőíti Istent? Mégis hogyan lehetséges ez? És velünk mi a helyzet? Vagy veled mi a helyzet, testvérem? Hogyan magyarázod a saját küzdelmeidet? És a következő kérdést engedjétek meg tőlem: van rá esély, némi lehetőség, hogy mindez azért történik veled, hogy az ő dicsőségéért szenvedj? Lehet, hogy azért kerülsz nehéz helyzetekbe? *„Mert nektek nemcsak az adatott meg a Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjétek érte.”* (Filippi 1,29) Amikor imádkozol valamelyik nehézségért, valamelyik próbáért és az imádságod megválaszolatlan

marad, ne hidd azt, hogy Isten nem hallotta meg. Nagyon is jól hall, csak lehet, hogy nagyobb tervei vannak veled.

Akárcsak azzal a lánnyal, aki leírta levélben a történetét, és ezt is fel szeretném olvasni. Ez egy hosszabb levél, hogyan is néz ki ez a valóságban:

„Egy fiatal lelkész és egy tanító első gyermeke vagyok. Harminc évesek lehetek, amikor megszülettem. Nyolc hónapos koromban annak a bébihintának a nehéz rugója, amelyben ringatóztam, hirtelen elpattant. Miután előzőleg feszes volt, egyenesen csapott és átvágta, amit ért, a lány részt a fejemen.

Semmit sem lehetett tenni. Szüleim, nagybátyám és nagynéném holtak hittek, akikkel éppen együtt nyaraltunk. Végül találtak egy orvost, aki a 14 kilométerre lévő kórházba vitt, de semmit nem tudtak tenni, csak kitisztították és bekötözték a sebet. Szüleimet nem kecsgették semmi reménnyel, hogy életben maradok.

Hívó emberek voltak, és hittek az imádságban. Hitüknek köszönhetem az életemet. Isten irgalmából életben maradtam, bár az orvosok megmondták, hogy reménytelenül nyomorék és értelmi fogyatékos leszek. Ez nem következett be, de nagyon sok problémám volt.

Először is nem voltam szép gyerek. Csúnyácska és dongalábú voltam, de tudtam járni. Az Úr erről gondoskodott, amikor meggyógyított a teljes bénulásból. Élénk észjárással is megáldott, az emberek azonban a gyermekekben a szépséget keresik, aminek én igencsak híján voltam. Nem tudtam ugráló kötelezni, labdázni és elkapni valamit, amit felém dobtak. Béna voltam a bal oldalamra. Azt hiszem ezért lettem magányos. Képzeletvilágomat tudatosan fejlesztettem, ami lehetővé tette, hogy csodálatos életet éljek több száz elolvasott könyv és kitalált álmaim segítségével.

Amikor elmondtam édesanyámnak – aki tizenéves koromban rákban meghalt –, hogy ápolónő és misszionárius szeretnék lenni, csak annyit mondott: „Csodálatos!”. Tudta, hogy egyik sem lehetek soha a betegségem miatt. Amikor anyám halála után pár évvel édesapám újra megnősült, elköltöztünk egy másik kisvárosba. Az élet még nehezebb lett. A középiskolában nem voltam népszerű. Lelkészygyerek voltam. És már sokkal korábban az Úrnak adtam a szívemet. Ez, amit még tetézett zárkózott természetem, nem jelentett ajánlólevelet a kisvárosi iskolánk klikkjeibe.

Egyszer, amikor az iskolába vezető úton baktattam, egy kamasz fiú jött a hátam mögé és hangosan megkérdezte: „Mi a bajod? Miért sántítasz? Ki akarna egy ilyen lánnyal járni?”

Nehezen tanultam meg, hogy Krisztus erőt tud adni, nyugodt tudok maradni és nem veszítem el a fejem még ilyen helyzetben sem.”

Lehetne még folytatni, egyébként folytatódik az ő története, azt most nem akarom felolvasni, de testvérek, ez a történet leíratott és többen is olvasták. Mi volt ezzel a célja Istennek? Hogy másokat megerősítsen, másokat bátorítson. És ha azt látjuk, hogy a mi életünk nehéz, akkor vegyük ész-

2. MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

re azt, hogy vannak sokkal súlyosabb, nehezebb életek. És mi történik rajtuk keresztül? Megdicsőül az Úr. Felhasználja őket arra Isten, hogy önmagára mutasson. Nem azért helyez-e bennünket is Isten különféle nehézségekbe, hogy rajtunk keresztül megdicsőüljön az Úr? Hogy rajtunk keresztül lássák az emberek Istent, az ő kegyelmét?

És előttem is sok száz történet lebeg, olvastam olyan kórházról, ahol súlyos betegségben szenvedő árva gyerekekkel foglalkoztak. Lelki dolgokról is gondoskodtak velük kapcsolatban, de olyan súlyosan betegek voltak ezek a gyerekek, hogy tizenéves korukban nem egy meghalt. Volt olyan gyerek is, aki halála előtt bizonyosságot tett Krisztusról. olvastam és talán többen is olvasták a történetüket, és ennek az egész kórháznak a történetét, és az is bizonyosságtétel volt magáról Istenről, hogy hogyan munkálkodott már tizenéves gyerekeknek az életében, hogy hogyan adták át az életüket.

Láttam olyan embereket és olvastam olyan emberekről is, akik Krisztus nélkül szenvedték végig a betegségüket. Nem volt öröm róluk olvasni, főképpen látni őket a betegségükben. Mindenkivel megszakították a kapcsolatot, mindenkit elhagytak, mert mindenkiel kapcsolatban csak vádaskodtak. Mindig más volt a hibás.

És vannak olyan krisztuskövető életek, akik a nehézségben Krisztusra tudnak mutatni. Tegyük fel bátran ezt a kérdést: nem azért engedi-e az Úr a különféle próbákat az életünkben, hogy az életünkön keresztül megdicsőüljön ő maga?

Pécelen volt Szombati Zoli bácsi egy ilyen példa, aki tíz éven keresztül a feleségét látogatta az öregotthonban. Szegény asszony leépült eléggé, de ő bement azért, hogy bibliát olvasson neki, hogy imádkozzanak közösen. És ez annyira megtetszett az ott lakóknak, hogy ők is szerették volna, hogy legyen egy ilyen közösség. Így indult el Pécelen az öregotthonban az istentisztelet. Egy öregemberen keresztül. Kívánták azt, hogy jöjjenek oda és beszéljenek nekik Istenről. De hogyan? Egy öregembernek a nehézségén, a próbatételén keresztül történt mindez. És egy nagyon jó munka indult el ott az öregotthonban.

És testvérem, meglehet az, hogy a nehézségeket látjuk és sokszor ezeken nem is látunk túl. De miért ne gondolkoznánk a nehézségeinken és azon, hogy Isten miért engedett ebbe bele és azon, hogy Isten miképpen tud használni ezen keresztül bennünket. Gondolkozzunk a próbáinkon és használjuk isten dicsőségére!

A Burnham házaspár is ezt tette. Fogságuk alatt nemcsak beszéltek Jézusról, hanem meg is élték Jézust. Nem panaszkodtak, tették a dolgukat és még többet vállaltak. A férfi minden éjjel jó éjszakát kívánt annak az embernek, akihez hozzá volt láncolva, és minden este beszélt neki Jézus Krisztusról. Hát nem tudjuk, hogy mi történt ennek az embernek az életében. De így munkálkodott Isten ezen a házaspáron keresztül. A férfi halála a világ min-

den részére eljutott, sokan hallottuk a hírekben vagy olvastunk róla. Milliók látták a felesége alakját és hallották azt a megindító interjút, amit az édes-apa mondott, hogy Isten majd segít nekik ezen túljutni. Minden fontos televíziós hálózat felbecsülhetetlen értékű perceket szánt egy olyan ember történetének, aki jobban szerette Krisztust a saját életénél. Isten látható volt ezen a házaspáron keresztül, az ő szenvedéseiken keresztül, látható volt a férfi halálán keresztül.

Látható a mi nehézségeinken keresztül Isten?

Két ok tehát, amiért Isten engedi a próbákat: feltárja, hogy kit vagy mit szeretünk valóban. A második: a megpróbáltatásokkal másoknak tudunk segíteni. Tegyük fel bátran ezeket a kérdéseket: kit szeretünk? Mit szeretünk? És mire vagy kire mutat az életünk?

Imádságban erre válaszoljunk is akár.

Imádkozzunk!

Urunk, hálásak vagyunk neked azért, mert te folyamatosan figyelmeztetsz bennünket. Hálásak vagyunk azért, mert te folyton a szívünkre mutatsz rá. Hálásak vagyunk azért, mert a kereszten már az életedet adtad. És hálásak vagyunk azért, mert a te kegyelemedből már semmi ki nem ragadhat minket.

De most is te látod a szívünket, és azt is, hogy bizony el tudunk távolodni Tőled. Bocsáss meg azért, ha az életünkben a szenvedések okát, célját nem értjük, és ezekben a helyzetekben is csak vádolunk Téged.

De köszönjük azt, hogyha ezekben a helyzetekben is eljössz közénk, megszólítasz bennünket, közel jössz és elmondod azt, hogy miért engedted ezt meg azt az életünkben. Hálásak vagyunk a csendben megszólaló hangodért és azért, hogy ezzel a szívünket is megváltoztatod.

Így könyörgünk, Urunk, egyen egyenként mindannyiunknak a nehézségéért. Te adj arra magyarázatot, te mutasd meg, Urunk, hogy azzal mit akarsz vagy mit tervezel.

Urunk, köszönjük azt is, hogy most erre rámutatsz, hogy mit szeretünk, valóban szeretünk-e tégedet, valóban az életünk rád mutat-e. Nagy kérdések ezek, és bizony a nehézségekben tudjuk erre a választ.

Könyörgünk, Urunk, hogyha ezekben el is bukunk, akkor ne szomorodjunk, hanem tudjunk ezekben megújulni, feléd fordulni.

Könyörgünk azokért, akik valóban nagy nehézségekben vannak. Talán sokkal nagyobbban, mint amiket itt hallottunk. Segítsd őket meg, támogasd őket. Tudjuk őket hordozni imádságban, tudjuk őket segíteni mi magunk is akár, akár egy igével, bátorítással, imaközösséggel.

Így könyörgünk, Urunk, hogy mindannyiunkat te szólíts meg, akár otthon személyes csendességeinkben, te jöjj hozzánk közel. Így könyörgünk, te légy vezérünk, te légy vezetőnk, te légy gyámolítónk.

Ámen.

695 Velem vándorol útam Jézus

☞ Finn ének

🎵 Maasalo, Armas (1885-1960)

☞ Túrmezei Erzsébet (1912-2000)

Am Am G C
 Ve - lem ván - do - rol ú - ta - mon Jé - zus,
 C F C/g G C
 Gond és fé - le - lem el nem ér.
 C Em A A7 Dm
 El - visz, el - se - gít en - gem a cél - hoz
 Dm G E E7 Am
 Ő, a győ - zel - mes, hú ve - zér,
 G C D E Am
 Ő, a győ - zel - mes, hú ve - zér.

(Capo III. fekvés)

2. Velem vándorol útam Jézus,
 Ott az oltalom hú szívén.
 Ha a szép napot fellegek rejtik,
 Ő az éltető, tiszta fény,
 Ő az éltető, tiszta fény.

4. Velem vándorol útam Jézus,
 Ez a vigaszom, baj ha jó.
 Bármilyen súlyosak rajtam a terhek,
 Segít hordani, ott van ő,
 Segít hordani, ott van ő.

3. Velem vándorol útam Jézus.
 Bár az út néha oly sötét,
 Soha nincs okom félni a bajtól,
 Amíg irgalmas karja véd,
 Amíg irgalmas karja véd.

5. Velem vándorol útam Jézus,
 Túl a sír sötét éjjelén.
 Fenn a mennyei, angyali karban
 Nevét végtelen áldom én,
 Nevét végtelen áldom én.